



— Азъ . . . Азъ, . . . дойдохъ, . . . донесе ме аеропланчето ми, — бъркаше се Итко и очитъ му се налѣха съ сълзи.

— А, тъй ли било! — рече подигравателно Бимъ Бамъ Бумъ, като зърна рогатия бръмбаръ. Той приближи, взе пръчката изъ ржцетъ му, отвърза конеца отъ крачето на бръмбара, помилва крачето, погали бръмбара и му каза:

— Свободенъ си! — па му посочи вратата на двореца. Бръмбарътъ се поклони и рече:

— Благодаря. Това момче пожела да дойде на празника и азъ го доведохъ.

Бимъ Бамъ Бумъ хвана за ржка момчето и го въведе въ двореца. Ала Итко се спрѣ, не смѣеше да стѣпи на пода на двореца, за да го не счупи съ обувката си.

— Ахъ, да, — рече Бимъ Бамъ Бумъ, — ти ще тропашъ съ тия дяволски обувка и ще

се плъзнешъ и счупишъ главата си.

Джуджето влѣзе въ двореца и скоро се върна при Итко съ малки зелени пантофки.

— Хвърли обувката и обуй тѣзи пантофки! — рече му Бимъ Бамъ Бумъ.

Итко събу обувката си, взе пантофкитъ въ ржка. Тѣ бѣха много малки, смѣшни, съ подвити нагоре върхове и съ бѣли пискюлчета на върховетъ. Итко ги